

Non Solus

9 mei 2021

De jaarlijkse periode van herdenken en feestelijk gedenken over het voor ons hier in Nederland bevrijd zijn en vrijheid mogen doorgeven is voor de 76ste keer weer gepasseerd. Voor de tweede maal nog onder het juk van het specifieke corona virus, covid-19 dat de strijd niet op wil geven. Je krijgt de idee dat het virus steeds weer kansen afwacht om op onze gemakzucht en ons gevoel van vrijheid berovende onzorgvuldig gemaakte maatregelen dwarsbomen, toe wil slaan.

Zo de geleerden, liever gesproken over de wetenschap, met een record tempo het virus dachten te stoppen, ontdekten we ons hoogmoedig denken over de logistieke problemen die zich openbaarden. We ontdekten ook de hoogmoed van de op deze terreinen absolute problemen wel even met ondeskundige besluitvormers op te vangen en op te lossen. We ontdekten ook ons ongeduld.

Van de vele voor vertraging zorgende besluiten der overheid was behoorlijke expertise in ons landje aanwezig. Die kennis mocht thuis werken. Kortom we verloren vrijheid en dus een vraagteken boven velen hoofden van de mede burgers zagen.

Vrijheid doorgeven moet parallel gaan aan vrijheid verdedigen.

In die zin ben ik ontroerd geweest door de toespraak van Andre van Duin. Niet voor het eerst dat een zo bewierookte komiek op zo een stil podium miljoenen mensen tot zwijgen en denken wist te brengen.

Dank je wel gekke Andre van Duin, je hebt mij en vele anderen tot in het diepst van onze ziel geraakt.

Gisteren mocht ik na een periode van 10 maanden drie achterkleinkinderen zien met hun ouders en de opa van deze rakkers Deze tien maanden onmogelijkheid van elkaar echt horen, voelen en zien, werd mogelijk gemaakt door de werkers in zorg maatschappij die hebben doorgewerkt om de door het virus beroofde vrijheid mij voor een deel weer terug te geven.

Dank u alle onzichtbare volhoudende medestrijders voor jullie inzet en het doorgaan in de geest van Andre van Duin.

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel

